

“Malament si un bisbe, sacerdot o diaca pensa que ja ho sap tot”

Dij, 13/11/2014 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc a la plaça de Sant Pere del Vaticà.
Dimecres 12 de novembre de 2014

Hem constatat, en la reflexió anterior, com el Senyor continua alimentant el seu ramat a través del ministeri dels bisbes, assistits pels sacerdots i els diaques. És en ells que Jesús es fa present, mitjançant la força del seu Esperit, i així continua servint l'Església, nodrint-hi la fe, l'esperança i el testimoniatge de la caritat. Aquests ministeris són, per tant, un gran regal del Senyor per a tota comunitat cristiana i per a tota l'Església, ja que són un signe viu de la seva presència i del seu amor.

Avui volem preguntar-nos: què es requereix d'aquests ministres de l'Església, que se'ls demana perquè puguin viure amb autenticitat i fer fecund el seu servei?

1. En les "cartes pastorals" que sant Pau va enviar als seus deixebles Timoteu i Titus, l'apòstol s'atura per a reflexionar sobre la figura dels bisbes, dels sacerdots i dels diaques; però també es refereix a la figura dels fidels, els ancians, els joves. Per tant, s'atura per a fer una descripció de cada cristià dins de l'Església, destacant-ne per als bisbes, sacerdots i diaques, és a dir, allò a què són cridats i les prerrogatives que cal que siguin reconegudes en aquells que han estat escollits i nomenats per a realitzar aquests ministeris. Ara, és emblemàtic veure com, juntament amb les qualitats inherents a la fe i a la vida espiritual -que no poden deixar-se de banda, ja que són la vida mateixa-, també s'enumeren algunes qualitats exquisidament humanes: l'acolliment, la sobrietat, la paciència, la mansuetud, la fiabilitat, un cor bondadós. Aquest és l'alfabet, la gramàtica bàsica de tot ministeri! Ha de ser la gramàtica bàsica de tots els bisbes, de cada sacerdot, de cada diaca. Sí, perquè sense aquesta predisposició, bona i genuïna, per trobar-se amb els altres, per a conèixer, per dialogar, per apreciar i relacionar-se amb els germans d'una manera respectuosa i sincera, no es pot oferir un servei i un testimoni alegre i creïble.

2. Després, hi ha una actitud de fons que Pau recomana als seus deixebles i, per tant, a tots aquells que són investits amb el ministeri pastoral, siguin bisbes, sacerdots o diaques. L'apòstol els exhorta a revifar el do rebut, i a fer-ho de forma contínua (cf. 1Tm 4:14; 2 Tim 1,6). Això vol dir que sempre ha d'estar viva la consciència de que hom no esdevé bisbe, sacerdot o diaca per ser més intel·ligents, per tenir més talents i millors que els altres, sinó que això només s'explica en virtut d'un do; es tracta d'un do d'amor atorgat per Déu en el poder del seu Esperit, i Déu el dona pel bé del seu poble. Aquesta presa de consciència és molt important i és una gràcia que cal demanar cada dia! De fet, un Pastor conscient de que el seu ministeri prové únicament de la misericòrdia de Déu, del cor de Déu, no podrà mai donar assistència als germans amb una actitud autoritària, com si tothom estigués sotmès als seus peus, i com si la comunitat fos la seva propietat, el seu regne personal.

3. Ser conscients de que tot és un do, és a dir, que tot és gràcia, ajuda al Pastor a

no caure en la temptació de voler ser el centre d'atenció i de voler confiar només en si mateix. Aquestes són les temptacions de la vanitat, l'orgull, la suficiència. Malament si un bisbe, sacerdot o diaca pensés que ja ho sap tot, si pretengués tenir la resposta justa per a tot i no tingués necessitat de ningú. Per contra, el fet de tenir consciència de ser ell el primer que necessita la misericòrdia i la compassió de Déu l'ha de portar a ser un ministre de l'Església més humil, l'ha de dur a ser més comprensiu amb els altres. Bo i essent conscient de ser cridats a custodiar el dipòsit de la fe amb valentia (cf. 1Tm 6:20), es posarà en actitud d'escoltar la gent. Llavors ell serà conscient de que sempre té quelcom a aprendre, fins i tot d'aquells que encara poden estar lluny de la fe, lluny de l'Església. Amb els seus propis germans, llavors, tot això els durà a prendre una nova actitud, compromesos tots en compartir, per a viure la coresponsabilitat i la comunió.

Estimats amics, cal que sempre estiguem agraïts al Senyor, perquè en la persona i el ministeri dels bisbes, sacerdots i diaques Ell segueix liderant i formant la seva Església; d'aquesta manera la fa créixer al llarg del camí de la santedat. Alhora, hem de continuar pregant, perquè els pastors de les nostres comunitats siguin la imatge viva de la comunió i l'amor de Déu.

Traducció: Xavier Bordas -Catalunya Religió